

De politiske ungdomsorganisationer:

Europas valg

11. juni | RÆSON har spurgt de politiske ungdomsorganisationers formænd og repræsentanter. I dag offentliggør vi svarene fra Venstres Ungdom, Minoritetspartiets Ungdom, SFs Ungdom, Dansk Folkepartis Ungdom og Radikal Ungdom.

Et indre marked for forskning og innovation

Af Claus Horsted, formand for VU

DET er vigtigt at den enkelte vælger gør op med sig selv hvilket Europa man ønsker i fremtiden. Også på europæisk plan er det nødvendigt med klare og konkrete prioriteringer. Den enkelte vælger er nødt til at finde ud af om man ønsker et Europa, der er præget af Socialdemokratisk formynderi, hvor man tror at vejen mod mere forskning og flere arbejdspladser gør gennem øgede skatter, eller om man foretrækker et Europa, som er præget af markedsøkonomi, fri bevægelighed og øget vækst.

En af EU's absolutte største succeser til dato er Det Indre Marked. I løbet af de seneste ti år har Det Indre Marked skabt mere end 2 millioner arbejdspladser. Den enkelte forbruger har fået adgang til en lang række billigere og bedre produkter end tidligere. For ganske få år siden var frugt og grønt sæsonvarer, men i dag er der produkter vi har til rådighed alle steder året rundt.

Efter EU's udvidelse mod Øst omfatter Det Indre Marked ikke mindre end 450 millioner forbrugere. De europæiske virksomheder har i fremtiden derfor endnu større muligheder for øget eksport og der ligger ligeledes en klar mulighed for at skabe flere europæiske arbejdspladser.

Den europæiske økonomi halter i øjeblikket gevaldigt efter verdens førende økonomier - især den amerikanske økonomi er løbet fra EU's. Et velfungerende indre marked er alt afgørende for at få sat gang i den europæiske økonomi. Det Indre Marked skal derfor styrkes. Der skal sikres lige vilkår overalt indenfor Det Indre Marked. Der er derfor en lang række af barrierer, der skal fjernes.

Det er ikke kun varer, der skal have lige og bedre vilkår i Det Indre Marked, også arbejdskraftens frie bevægelighed og en gensidig anerkendelse af uddannelser er vigtige forudsætninger hvis vi skal have et stærkt og fremtidssikret Europa. Det Indre Marked kan dermed med stor fordel udvides til i langt større grad også at være et marked for innovation, forskning og uddannelse. Vores bevillinger til disse områder skal fordobles og landbrugsstøtten er et ganske udmærket sted at tage pengene fra. På denne måde sikres fremtiden gennem uddannelse, forskning og innovation samtidig med at der indføres markedslignende principper på landbrugsområdet.

Et indre marked for innovation, forskning og uddannelse vil gøre EU i stand til bedre at satse på forskning indenfor og udvikling af højteknologi. Dette vil sikre europæiske arbejdspladser i fremtiden ligesom vi vil fastholde de mange unge talenter, der ellers ville forsvinde ud af unionen.

EU har et mål om at gøre Europa til verdens mest dynamiske og videnbaserede økonomi senest i 2010. Som jeg har skitseret tidligere i teksten er den europæiske økonomi pt. stagneret og der er lang vej mod målet.

Der skal med andre ord mere fart på hvis ambitionen skal holdes og her er god liberal politik vejen frem. Der skal gang i liberaliseringer af jernbaner og energimarkedet og så skal der udvikles flere og mere fleksible arbejdsmarkeder. Markedskræfterne er uden tvivl den bedste vej mod en forbedret europæisk konkurrenceevne.

Hvis man vil et frit marked skal man også bekæmpe statsstøtte - og forhindre monopoler, prisaftaler og misbrug af markedsdominerende positioner. Og der bør indføres en konkurrencedomstol, der skal fungere som en uafhængig instans, der kan træffe afgørelser i sager omkring begrænsning af den frie konkurrence.

Når de ser et blå flag smælde

Af Carsten Stage og Signe A.E. Larsen, Minoritetspartiets Ungdom

På valgdagen bør især et meget væsentligt emne spille en afgørende rolle i forhold til hvor den enkelte sætter sit kryds. EU er med udarbejdelsen af en egentlig forfatning på vej ind i en ny afgørende fase, hvor konføderationstanken for alvor skal stå sin prøve. Derfor er det naturligvis vigtigt, hvem der bliver den danske befolknings talerør i Bruxelles. Forfatningen er nemlig ikke så uskyldig som vore EU-venlige politikere forsøger at iscenesætte den. Ved at kalde den en "forfatningstraktat" forsøger de eksempelvis at normalisere den næste folkeafstemning, fordi den jo, som så mange gange før, bare handler om endnu en ny traktat. Hvis man i stedet sagde sandheden – at Danmark reelt er ved at underlægge sig en europæisk grundlov – ville alarmklokkerne nok ringe en hel del mere i befolkningen.

Hovedspørgsmålet for den enkelte vælger d. 13. juni må derfor være, om man ønsker at støtte en EU-optimistisk repræsentant, som ikke har større betænkeligheder ved yderligere suverænitetsoverdragelser, eller om man i stedet mener, der er brug for danskere i parlamentet, der på tættest hold kan observere og kritisk analysere det kommende forfatningsudspil. For MPU er der således ingen tvivl om, at Danmark skal sikres sådanne kritiske røster i EU-parlamentet. At dette er tilfældet skyldes ikke at 'et europæisk samarbejde per definition er af det onde', eller at 'Danmark skal være sig selv nok', men er udelukkende fordi det kommende forfatningsudspil rummer så omsiggribende konsekvenser for Danmarks selvbestemmelse, at det er strengt nødvendigt med en skeptisk kapacitet. Det er ikke nok, at de radikale, socialdemokraterne, venstrefolkene og de konservative er repræsenteret i parlamentet - der er også stærkt brug for de politikere, der ikke per definition dåner af benovelse, hver gang de ser et blå flag smælde, som tilfældet er med ovenstående partiers jubeloptimistiske EU-tilhængere.

Overordnet bør det derfor være afgørende, at man stemmer på en kandidat, der deler ens eget syn på EU-projektets fremtidige omfang. Ønsker man at arbejde sig nærmere en konføderation, der måske

kan være en væsentlig international magtfaktor, eller vil man tværtimod fastholde de selvstændige stater som udgangspunkt for et samarbejde, og dermed et mere gennemskueligt demokratisk system, som det er nemt at deltage i. Hvis det sidste er tilfældet, er der få muligheder i stemmeboksen. Enten stemmer man på Dansk Folkepartis kandidater, hvor det er selvtillidstrækkeligheden og den metafysiske tro på nationens forrang, der motiverer EU-kritikken, eller også sætter man sit kryds på de tværpolitiske lister, hvor Folkebevægelsen ønsker EU helt afskaffet, mens Junibevægelsen repræsenterer en mere pragmatisk linje med en kritisk, men konstruktiv unionsmodstand.

Minoritetspartiets kandidat Ebba Bigler stiller op på Junibevægelsens liste, og får vores stemme, fordi hun vil være en tiltrængt humanistisk røst i EU-parlamentet. Minoritetspartiets EU-skepsis dækker nemlig ikke over nationalistisk fremmedangst, men tværtimod over en oprigtig bekymring for en EU-udvikling, der ikke gavner hverken demokratiet eller de trængte minoritetsgrupper på begge sider af EU's hårdt bevogtede grænser.

Afskaf EU's dyre landbrugspolitik

Af Thomas Medom, en af SFUs to landsformænd

Afskaffelse af planøkonomien og støtten til de europæiske bistandsbønder er det område der bør have højeste prioritet. EU's landbrugspolitik er for dyr for borgerne og bør afskaffes. Landbrugspolitik koster hver borger i EU 2025 kr. om året. Vi betaler 441 mia. kr. i overpris for mælk, oksekød, sukker og diverse andre landbrugsvarer. Der udover betaler vi 331 mia. kr. over skatterne til landbrugspolitikken. Der er penge der kunne bruges på at skaffe fred, lighed, og demokrati i verden. 75% af støtten går til 20% af bønderne. I Danmark får mange bønder over en halv (eller endda en hel) mio. kr. i støtte. Ofte er de medlemmer af Venstre, hvor de brokker sig over den alt for rigelig kontanthjælp til dem, "der ikke gider arbejde". Men de får selv 4, 8 eller 16 gange så meget i kontanthjælp. Det er helt urimeligt, at de europæiske borgere skal betale så voldsomme overpriser for varer som kunne købes meget billigere, hvis landbrugsstøtten blev afskaffet.

SFU kræver EU's landbrugspolitik afviklet og forstår ikke at regeringen ikke gør noget ved det i praksis. Landbrugspolitikken er ødelæggende for landbrugssektoren i ulandene. EU's landbrugspolitik består på den ene side af toldmure og importbegrænsninger for landbrugsvarer fra lande uden for EU, så ulandene ikke kan sælge deres varer i EU og på den anden side af eksportstøtte til EU's landbrugsvarer, som så dumpes i ulandene, så de lokale bønder heller ikke kan konkurrere på deres egne hjemmemarkeder. Sult og fattigdom er de direkte konsekvenser af denne asociale politik.

SFU kræver, at EU ændrer holdning og får afviklet sin nuværende landbrugsstøttepolitik. Konkret betyder det, at EU's dumping-tilskud skal afvikles, EU's importtold skal reduceres betydeligt og alle ulande skal have toldfri adgang til EU's marked. Det vil være en langsigtet landbrugspolitik, som opbygger ulandenes landbrugssektor i stedet for at ødelægge den og sikrer, til alle bedste, brød på bordet til millioner af mennesker.

SFU foreslår en afvikling over 10 år med 5 år for de meste skadelige ordninger fx sukkerordningen. Det vil lukke landbrug på marginaljordene - som skal overgå til natur. Men det meste af det danske landbrug kan klare sig. Jordpriserne vil dog falde betydeligt. Derfor skal de mest forgældede bønder have mulighed for en særlig gældsanering. Dette er et afgørende skridt for at udrydde fattigdom i verden og for at skabe en fair og fri konkurrence.

EU stormer frem – vi skal kæmpe for Danmark

Af Morten Messerschmidt, politisk næstformand for DFU og Europaparlamentskandidat for Dansk Folkeparti www.stemmorten.nu

VALGDELTAGELSEN har altid været lav ved Europaparlamentsvalg. Det bliver den formodentlig også i år. Egentlig kan jeg godt forstå, at danskerne føler trang til at vise deres ligegyldighed over for EU, som på en lang række områder er grundlæggende sygt. Men på den anden side er konsekvensen jo, at de få, der gider at stemme (oftest jubeuropæerne), løber med al indflydelsen. Jeg opfordrer derfor alle til at stemme ved det kommende valg – uanset hvor man sætter sit kryds.

Når det er sagt, vil jeg gerne vende tilbage til de utålelige forhold i EU. Først og fremmest er der den helt uansvarlige omgang med skattepengene, som præger både parlament og Kommission. Politikere, der tjener penge på deres rejser; får diæter for møder, de ikke deltager i og embedsfolk, der fyres, fordi de beklager sig over kommissionens svig og svindel. Dernæst kommer, at udviklingen imod Europas Forende Stater er løbet løbsk. Fra i 1972 at have sagt ja til et handelssamarbejde, vågner danskerne en morgen i 2004 op med Europas Forende Stater ventende om hjørnet. Jubeuropæerne har gjort alt for ikke at tale om dette, og det kan man godt forstå. For tre dage efter valget, fremlægges udkastet til en forfatning for Europa. Ikke siden Romeriget har så megen magt været forsøgt centraliseret i én hovedstad i Europa.

Endelig kommer diskussionen om EU's størrelse. Jeg har sagt klart fra over for tyrkisk medlemskab. Tyrkiet er ikke et europæisk, men et muslimsk lande – og det vil kræve grundlæggende ændringer af tyrkernes mentalitet, kultur og demokratiforståelse, hvis de skulle optages i EU. Det er useriøst at påstå andet og vidner om manglende kendskab til Tyrkiet og islam.

Der er altså god grund til at være træt af og utilfreds med hele EU. Træt af umyndiggørelsen af Danmark, svindlen med vore penge og de franske stormagtsdrømme. Og netop derfor er der grund til at stemme 13.juni. Vi skal kæmpe for Danmark!

Et radikalt Europa

Af Zenia Stampe Mortensen, landsformand for Radikal Ungdom

På søndag er det sjette gang, den europæiske befolkning skal vælge repræsentanter til Europa-Parlamentet. Medmindre sjette gang går hen og bliver en undtagelse, vil kun godt halvdelen af den voksne danske befolkning bevæge sig ned til valgurnerne for at afgive deres stemme. Til sammenligning ligger valgdeltagelsen ved folketingsvalg normalt omkring 85 pct.

Den lave valgdeltagelse synes paradoksalt i en situation, hvor EU øver stadig større indflydelse på danske forhold: I dag indebærer omkring 40 pct. af dansk lovgivning en eller anden form for tilpasning til EU-lovgivningen. Samtidig er Europa-Parlamentet gradvist blevet tildelt mere magt og er i dag medlovgiver på 75 pct. af EU's lovgivning. Europa-Parlamentet er med andre ord ikke en helt ligegyldig institution, og det er derfor heller ikke spor ligegyldigt, hvem der bliver valgt ind i Parlamentet. Parlamentets politiske sammensætning vil alt andet lige være afgørende for de næste fem års europæiske miljøpolitik, forbrugerbeskyttelsespolitik, uddannelsespolitik, forskningspolitik, ligestillingspolitik, arbejdsmiljøpolitik, fødevarerpolitik osv. Men paradoksalt nok runder Europa-Parlamentsdebatten kun sjældent disse emner.

I stedet for at diskutere, hvilke fagpolitiske mål EP-kandidaterne vil forfølge i Europa-Parlamentet, handler debatten om, hvordan de enkelte kandidater synes, at EU bør opbygges. Men nu skal Europa-parlamentarikerne jo ikke ned til Bruxelles for at arbejde på EU's arkitektur: Beslutninger om EU's institutionelle indretning ligger hos EU-landenes regeringer og ikke hos Parlamentet. Selvfølgelig bør vores Europa-parlamentarikere reflektere over det europæiske projekt og fortælle os, hvor de mener, at EU skal bevæge sig hen. Men det vigtigste er nu, at de fortæller os, hvad de vil bruge en eventuel plads i Europa-Parlamentet til. Hvilke politiske mål vil de forfølge? Hvilke midler vil de tage i anvendelse for at nå målene? Og hvordan vil de prioritere mellem områderne? Så længe disse spørgsmål fortrænges til fordel for overordnede spørgsmål om EU's opbygning, forbliver det uklart, hvad Europa-Parlamentet egentlig laver. Men endnu værre: Vi får aldrig formidlet de gode og håndfaste eksempler på, hvorfor det europæiske projekt nytter. EU's eksistensberettigelse ligger nemlig ikke i EU's opbygning og mekanik, men derimod i det, EU 'producerer'. EU er allerede i dag en praktisk realitet, der sikrer et renere miljø, billigere varer, bedre arbejdsmiljø og muligheder for at bosætte sig, studere og arbejde i hele EU. Og – ej at forglemme – er det forpligtende europæiske samarbejde den direkte årsag til, at Europa i dag er præget af fred, sikkerhed og økonomisk stabilitet.

På søndag handler det ikke om, hvordan EU skal opbygges, men derimod om hvilken politik EU skal føre. Som radikal håber jeg selvfølgelig, at Parlamentet får en sammensætning, der fremmer muligheden for at realisere radikale og socialliberale mål på europæisk niveau.

EU skal udvikle sig til en videnbaseret og konkurrencedygtig økonomi. Det forudsætter, at der investeres langt flere midler i uddannelse og forskning, men også at der skabes et mere intenst samspil mellem landenes uddannelses- og forskningsmiljøer. Parlamentet bør arbejde for, at flere af EU's midler anvendes til forskning – bl.a. på de områder, hvor landene ikke kan løfte opgave alene. Desuden skal Parlamentet gøre det lettere at udveksle studerende, forskere og videnskabelige resultater på tværs af EU-landene.

EU har altid spillet en progressiv rolle på ligestillingsområdet – det var f.eks. et EU-direktiv, der i 1976 sørgede for, at vi fik en ligelønslov i Danmark. Der er endnu lang vej, før vi opnår reel ligestilling, og derfor er der stadig brug for, at Parlamentet går foran i kampen for ligestilling.

EU skal dyrke den europæiske mangfoldighed og de mange kulturelle særpræg. Det er i mødet mellem kulturer, at kulturelle og kunstneriske nybrud sker. Derfor bør Parlamentet støtte udvekslingsprogrammer og skaffe EU-borgerne fri adgang til alle medlemslandenes public service-kanaler.

Endelig er det helt centralt, at EU går foran i kampen for at skabe en mere retfærdig verden. Og her må EU også yde selvkritik. EU har i dag forskanset sig bag høje mure mod omverden. Det er til stor skade for de fattige lande, fordi de ikke får mulighed for at afsætte deres varer på det europæiske marked. Parlamentet bør derfor arbejde for, at verdens fattige lande får fri adgang til det europæiske marked. På den måde får de fattige lande mulighed for at opbygge deres egen produktion og eksport, samtidig med at vi får billigere varer.

Jeg håber, at Europa-Parlamentsvalget i Danmark, men også i de andre EU-lande, vil give den radikale og socialliberale sag gode vilkår i Europa – og dermed også i Danmark og i verden. Det hele hænger jo sammen.